

L'opacitat alimenta l'anticlericalisme

Dg, 30/01/2022 per Jordi López Camps

[Vita Moleskine](#)

S'acaba una setmana de notícies que ha tingut l'Església catòlica com el principal protagonista. Primer, l'anunci d'uns errors en les immatriculacions de béns; després, la iniciativa parlamentària d'ERC, Unidas Podemos i Bildu de proposar una comissió parlamentària per revisar els milers de denúncies per casos de pederàstia a l'Església catòlica i finalment, el suport del PSOE a fer aquesta investigació donat a correcció i amb pirotècnica mediàtica. A partir de cada una d'aquestes notícies les xarxes socials van plenes d'opinions que tenen, la majoria d'elles un tuf d'anticlericalisme exagerat. Els comentaris, en general, no acostumen a ser massa afalagadors. A més, alguns titulars de premsa han tractat el tema de les immatriculacions sense rigor i, en alguns casos de manera forassenyada i més propers a les "fake news" que a la veracitat informativa. Segons la majoria de titular semblava que l'Església catòlica havia comès una gran estafa o es dedicava a fer apropiacions indegudes. A partir d'aquests titular, la creativitat narrativa ha anat desbocada, tot anava bé per acusar a la jerarquia catòlica de rapinyar les propietats privades o comunals.

La negativa del president de la Conferència Episcopal Espanyola a impulsar una comissió independent, similar a les fetes en altres països, per aclarir les denúncies de casos de pederàstia ha contribuït a remoure de nou les aigües de l'anticlericalisme de la nostra societat. Els ciutadans recelen del silenci, la foscor i l'opacitat que la jerarquia catòlica ha tractat, i encara continua tractant, aquest tema. En un país de pell sensible pels afers que estimulen l'anticlericalisme, no cal ser un analista fi per adonar-se que callar, dissimular o mostrar-se ambigu alimenta les sospites d'encobriment d'aquests delictes. Novament, la jerarquia de l'Església catòlica ha estat poruga i, en lloc de prendre la iniciativa de tractar amb transparència, claredat i amb taquígrafs la qüestió de la pederàstia n'ha fet un assumpte domèstic, sense adonar-se que és una matèria de projecció social. ¿Tant costava a la Conferència Episcopal Espanyola promoure una comissió independent per estudiar les denúncies de pederàstia? Fer malament les immatriculacions, no ser rigorós en les inscripcions de les propietats o situar la investigació de la pederàstia fora del discerniment públic és alimentar l'anticlericalisme larvat de la nostra societat. Però, els que ara miren complaents el ressorgiment dels menjacapellans recordin que la tràgica història del nostre país demostra que els grans beneficiats de l'anticlericalisme sol ser sempre l'extrema dreta.

No és just, més aviat interessat, situar el focus en els casos de pederàstia, a l'Església catòlica. Dit això, no es pot negar la greu responsabilitat adquirida per l'Església en els abusos continuats produïts en les seves institucions. És evident que cal anar a fons, investigar el que calgui, on calgui, rendir comptes i demanar perdó les vegades que fàcil falta. Tanmateix, hi ha massa silenci en altres àmbits on, per estar freqüentats per la joventut podien ser llocs on els pederastes actuessin. La nostra societat ha tingut en els anys 50, 60 i 70 del segle passat, moltes entitats esportives, socials, educatives i d'altre mena, on la joventut trobava espais d'educació, esport, oci i esplai. Cap d'aquestes entitats sembla que entri en les preocupacions dels promotors de la iniciativa parlamentària per investigar a l'Església catòlica. La qual, segons sembla, és l'únic subjecte de sospita. ¿No passava res en les altres entitats? ¿tot era normal? Sincerament, no m'ho crec.